

Aritori, Акумі

A27 Мій щасливий шлюб / Акумі Аритори; пер. з яп. Софії
Онишко. Дніпро : Наша Ідея, 2026. Т. 1. 256 с.

ISBN 978-617-8893-19-4

Мійо народилась у вельможній родині, але рано втратила матір і зростала, зазнаючи знущань мачухи та зведеної сестри. Не маючи покровителів, належної освіти, а також надприродних здібностей, як інші аристократи, дівчина не живе — животіє. Зрештою Мійо взагалі відсилають із дому — вона має стати нареченою Кійоки Кудо, молодого аристократа-військового, якого всі вважають жорстоким і безсердечним. Подейкували, що попередні кандидатки в наречені тікали, не витримавши в домі цього чоловіка й трьох днів!

Змирившись із тим, що її будь-якої миті можуть викинути на вулицю, Мійо переступила поріг дому лорда Кудо. Утім, попри прохолодну першу зустріч і показну суворість Кійоки, дівчина зрозуміла: він — добра людина. Кійока ж неочікувано для самого себе виявив, що зробить усе, аби її захистити. Вони поступово почали відкривати одне одному свої серця.

Це історія кохання, яка починається зі шлюбу.

УДК 821.521'06-312.5

WATASHI NO SHIAWASENA KKKON Vol. 1

© Akumi Agitogi 2019

First published in Japan in 2019 by

KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Ukrainian translation rights arranged

with KADOKAWA CORPORATION and LLC

Nasha idea through Tuttle-Mori Agency, Inc.

© ТОВ «Наша Ідея», переклад українською,

оригінал-макет 2026

ISBN 978-617-8893-19-4 (укр.)

ISBN 978-4-04-073019-6 (яп.)

ПРОЛОГ

— Дуже рада знайомству з вами. Я — Мійо Сайморі.

Вона сиділа навколішках, схилившись так низько, як могла, щоб виказати шану. Свіжий трав'яний запах ситника, вплетеного в татамі¹, переплівся з незнайомим ароматом чужого дому. Вона чудово розуміла, що їй тут не раді, та все ж не бажала справити враження грубіянки. Її ймовірний наречений сидів за столом, не відриваючи погляду від книжок перед собою. Здавалося, він узагалі не помітив її — навіть не глянув у її бік. Мійо й далі сиділа нерухомо, терпляче чекаючи на відповідь. Давно привчена до байдужості й відчуження, вона радше воліла залишитися невидимою, аніж виявити незграбність поруч із незнайомцем.

— Скільки ще збираєшся так сидіти?

¹ Виготовлені з рисової соломи спеціальні мати, якими встеляють підлогу. — Тут і далі прим. вип. ред.

Низький холодний голос нарешті прорізав тишу. Погляди на мить зустрілися, але дівчина одразу опустила очі.

— Пробачте.

— Я не вимагав від тебе вибачень.

Він вродливий. Зітхнувши, рішуче наказав їй підняти голову. Лише розгледівши його краще, Мійо зрозуміла: її наречений ще приголомшливіший, ніж вона уявляла. Шкіра — біло-сніжна, мов порцеляна, волосся довге, а в очах мерехтить холодна блакить. Важко повірити, що така тендітна статура й ефемерна врода властиві чоловікові. Ходили чутки, що він жорстокий та безжальний у бою, однак зовсім не скидався на такого. Але кому, як не Мійо, знати, якою оманливою буває зовнішність? Під прекрасною оболонкою часто ховається отруєне серце. Можливо, він якраз такий. Інакше чому попередні кандидати в його наречені тікали, не витримавши й кількох днів?

Але для неї вороття не було. Вона залишилася без дому, без підтримки й без вибору. І хоч як важко буде жити з ним, тепер це — її шлях. Відступати не можна.

РОЗДІЛ I

ПЕРША ЗУСТРІЧ І СЛЬОЗИ

Ранок у маєтку Сайморі починався, як у всіх аристократичних родинх традиційного японського дому в столиці: за спокійною трапезою у вітальні. Усе мало би бути тихо-мирно — аж раптом:

— Що це за неподобство?!

Плюсь! Гарячий чай облив груди й обличчя. Мійо не видала ні звуку. Струнка й вродлива молода жінка із чашкою в руці здивовано охнула, а скромно вбрана служниця поруч — її старша сестра — впала ниць, утупившись обличчям у підлогу. Слуги навколо зніяковіло відвернулися. На їхніх обличчях читалося: «Ну от, знову...»

— Цей чай занадто гіркий — я не можу його пити!

— Прошу мені пробачити.

— Перероби негайно!

Мійо заварила чай так само, як завжди. Він не був ані гіркішим, ані слабшим, ніж учора. Проте вона тільки опустила голову й мовчки рушила до кухні — як покірнa служниця.

— Уявляєш, навіть нормально чай заварити не може! І не соромно їй?

— Ой, не кажи. Ганьба та й годі.

Мійо удала, що не чує колючих слів зведеної сестри та мачухи. А її батько? Він спокійно доїдав сніданок, наче нічого не сталося. За всі ці роки він жодного разу не став на її бік. Мійо вже давно на це не сподівалася.

Із давніх давен країну населяли містичні істоти. Деякі схожі на людей чи тварин, інші спотворені так, що описати неможливо. Багато з них змінювали вигляд, переходили з однієї форми в іншу, не затримуючись у жодній надовго. Їх називали «аномаліями» та «духами» — істотами, що становили справжню загрозу для людства. На них полювали обдаровані — нащадки старовинних родів, які успадкували надприродні здібності. Лише вони мали духовний зір, що давав змогу бачити цих істот та силу їх знищувати. Лише магічна атака могла завдати їм шкоди. Завдяки цим здібностям обдаровані здобули прихильність імператора й довгі роки користували-

ся великою пошаною. Рід Сайморі був одним із найдавніших і найвпливовіших. Вони очистили свою землю від монстрів і заслужено процвітали.

Мійо була найстаршою Сайморі свого покоління. Її батьки одружилися не через кохання — вони уклали стратегічний шлюб. В обох був дар, і їхні родини вважали, що така спілка зміцнить кров. Хоч у батька вже була кохана, він не посмів діяти всупереч волі всього роду. Парі довелося розійтися, а батько — хай і неохоче — погодився на весілля.

У такому шлюбі, позбавленому почуттів, і з'явилася на світ Мійо. Їй розповідали, що в ранньому дитинстві її дуже плекали. Спогади були туманні, ніби напівзабуті сни, тому дівчина знала лише те, що їй розповідали: і батько, і мати ніжно гляділи дитятко. Та все швидко змінилося: коли дівчинці виповнилося два, мати померла від хвороби, а батько одружився зі своєю попередньою коханою. Мачуха зненавиділа Мійо: дівчинка була дитиною тієї жінки, яка колись зруйнувала її щастя. А батько, який і сам почувався винним за перший шлюб, не сперечався і слухняно з усім погоджувався.

Згодом нова дружина подарувала йому доньку — Каю. Відтоді батько Мійо ніби й не помічав першої дитини.

Кая, молодша сестра Мійо, була значно вродливішою й уміла маніпулювати людьми як заманеться. До того ж вона мала дар духовного зору, на відміну від Мійо. Згодом Кая перейняла зверхність матері й почала ставитися до сестри так само презирливо.

Цього року Мійо виповнилося дев'ятнадцять — вік, коли дівчат з аристократичних сімей видавали заміж. Проте Мійо не отримала жодного освідчення, бо навіть слуги мали статус вищий, ніж вона. Родина не давала ні копійки, тож у неї не було й шансу піти з дому та почати нове життя.

— Даруйте, що змусила чекати.

Мійо поставила щойно заварений чай перед сестрою. Ні сестра, ні мачуха не зронили й слова — лише пирхнули.

Мійо вже змирилася, що до смерті залишиться їхньою невільницею. Плекати надії на краще життя було марно.

Коли батько, мачуха й Кая закінчили снідати, Мійо допомогла слугам прибрати зі столу, а тоді вийшла прибирати на подвір'ї. Вона уникала роботи в самому будинку, щоб не потрапляти на очі мачусі й сестрі — ті одразу знаходили, чим дорікнути, та навмисно додавали роботи. Слуги це розуміли й, здавалося, спів-

чували, бо завжди залишали Мійо ті завдання, що припадали на подвір'я — прання, прибирання, поливання рослин. У ті дні, коли Кая й мачуха нікуди не виходили, робота на вулиці ставала для Мійо єдиною втіхою.

Вона мовчки прибирала подвір'я. Сонце вже йшло до зеніту, аж раптом дівчина почула знайомий голос:

— Вітаю.

— О, Коджі, добрий день.

Мійо вклонилася молодик — той нахилив голову й усміхнувся у відповідь. Коджі Тацуїші. Строго вбраний у костюм-трійку, із м'якою усмішкою на обличчі. Молодший син роду Тацуїші — однієї з давніх династій обдарованих, подібно до Сайморі. Їхній маєток зовсім поруч, і хлопчик змалку товаришував і з Мійо, і з Каєю. Але, що найважливіше: для нього Мійо була повноцінною донькою роду Сайморі. А він для Мійо — єдиною людиною, якій можна довіряти без вагань.

— Дуже гарний день сьогодні. Так тепло на дворі.

— Так. Прання швидко висохне.

Тільки з Коджі можна ось так поговорити — про все й ні про що. Він не раз намагався допомогти їй, коли в домі ставало нестерпно. Але